

VERVLOGEN

MOMENTUMSERIE III

SHELENA SHORTS

VERVLOGEN

DE MOMENTUMSERIE, BOEK 3

shelena shorts

Vervlogen

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Shelena Shorts

Oorspronkelijke titel: The Iron Quill

Vertaling: Rebecca van Kaam

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Tamara Haagmans & Cathinca van Sprundel

Eerste uitgave november 2020

NUR 285

ISBN 978-94-92585-59-2

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

HET WACHTEN

‘**W**at?’ vroeg ik.
‘Nee, niets. Maar ik wil gewoon mijn ogen heel houden als dat even kan.’

Ik denk dat ik die opmerking wel had verdiend. Ik had ze twee dagen geleden tenslotte bijna uit zijn hoofd gekrabd. Wie kon het Chase dan ook kwalijk nemen dat hij nu ineenkromp onder de dekens van zijn ziekenhuisbed?

‘Ik doe je niets hoor, Chase.’

‘Waarom ben je dan hier?’

Hij vertrok van de pijn toen hij iets ging verzitten. Naast zijn pijn, die overduidelijk was, voelde ik dat mijn aanwezigheid hem irriteerde.

Gek genoeg was ik de enige die hem die dag bezocht – op de politieagent die net buiten zijn kamerdeur stond na dan. Het sloeg dus nergens op dat hij zich aan me ergerde. Een beetje dankbaarheid was fijn geweest.

‘Tsja.’ Ik stapte dichterbij zijn bed. ‘Ik wilde gewoon zeker weten dat het goed met je ging.’

‘Sophie, gisteren had je me in hoogsteigen persoon van de weg gereden als ik dat niet zelf al gedaan had.’

Verward en niet zeker of ik hem wel goed gehoord had, stapte ik nog dichtter naar hem toe. Het leek alsof hij nog verder van me weg wilde schuiven, maar dat kon hij niet. De verpleegster had gezegd dat hij zijn sleutelbeen, twee ribben, arm en neus gebroken had. Daarnaast had hij een klaplong en een hersenschudding. Hij kon zich bijna niet bewegen, maar de harde uitdrukking op zijn gezicht liet me weten dat hij me weg wilde hebben.

‘Zei je nou “als ik dat niet zelf gedaan had?”

Hij rolde met zijn ogen en draaide van me weg. Hij kromp opnieuw ineen van de pijn.

‘Chase? Zei je net dat je het zelf gedaan hebt?’

‘Ga nou maar gewoon, Sophie.’

Nu stond ik zo dichtbij dat mijn bovenbenen tegen de zijkant van zijn bed drukten. ‘Chase, ik ga hier niet weg tot je me vertelt wat je net zei.’

Ik ging hem hier niet zomaar mee weg laten komen. Hij speelde een rol in Wes’ verdwijning en hij ging me zeker weten helpen om hem terug te krijgen.

‘Ik zei... als ik dat niet al *zelf* gedaan had.’

‘Dat is wat ik ook al dacht, maar dat zei je gisteren niet. Je zei—’

‘Ik heb gisteren helemaal niets gezegd.’

Ik kon mijn oren niet geloven. Nog maar één dag geleden had hij op een papiertje geschreven dat Tim, Andy’s kleinzoon, hem van de weg had gereden. Ik had hem niet gedwongen om dat tegen me te zeggen. Hij was nauwelijks bij bewustzijn geweest. Hij kon het toen dus echt niet verzonnen hebben. Waarom krabbelde hij nu dan terug?

‘Gisteren schreef je iets anders. Je schreef dat—’

Hij kapte me af, duidelijk gefrustreerd. ‘Ik herinnerde het me gewoon niet goed.’

‘In hemelsnaam, Chase. Stop ermee.’ Ik probeerde mijn stem niet te verheffen. Als hij de zuster zou roepen, kon ik hem

helemaal niets meer vragen. ‘Je herinnerde het je wel goed.’ Ik liep om het bed naar de kant waar hij naartoe keek en zag dat zijn ogen vol tranen stonden. ‘Je kunt je niet verkeerd herinneren hoe iemand je van de weg rijdt.’

Hij kromp weer in elkaar en ik wist zeker dat het dit keer door de herinnering kwam, niet door de pijn. ‘Je weet toch wat je gezien hebt, Chase. Waarom maak je er nu iets anders van?’

‘Je weet niet waar je het over hebt. Ga nou gewoon weg.’

Ik schudde mijn hoofd en voelde hoe ik steeds bozer werd. Misschien was hij wel bang dat Tim terug zou komen en hem af zou maken. Dat moest het zijn.

‘Chase, je hoeft je geen zorgen te maken. De politie staat net buiten je deur. Niemand gaat je meer pijn doen, maar je moet me wel de waarheid vertellen.’

Hij lachte kort en daardoor greep hij meteen naar zijn zij. Hij kneep zijn ogen dicht. ‘Sophie, de politie is hier niet om me te beschermen. Die is hier zodat ze me meteen kunnen arresteren als ik ontslagen word.’

‘Wat?... Waarom?’

‘Je weet waarom. Weet je nog, mevrouw Mary?’

Er ontstond een gek, brandend gevoel in mijn borstkas. Chase ervan beschuldigen dat hij mevrouw Mary vermoord had, dat was één ding. Maar het daadwerkelijk geloven was iets heel anders. Ik had hem eerder gehaat. Hij irriteerde me mateeloos, maar in de afgelopen vierentwintig uur had ik mezelf er compleet van overtuigd dat Andy’s kleinzoon, Tim, en de mensen van de geheime militaire operaties, hem gewoon gebruikt hadden. Dat ze hem gemanipuleerd hadden omdat ze informatie nodig hadden. Informatie die hij moest leveren, in ruil voor een high van koudbloedig serum. Ja, hij was geen heilig boontje – maar geen moordenaar.

Aan de andere kant, wie was ik om daar iets van te zeggen? Het enige dat ik wist, was dat Wes nog steeds weg was en de achtenveertig uur die hij me gevraagd had om te wachten voor

ik de politie zou bellen, voorbij waren. Dokter Lyon had me gevraagd om nog één dag te wachten of ze een aanwijzing zouden vinden, dus wachtte ik.

Ik was een wrak, ellendig en doodziek van bezorgdheid. En één van de hoofdpersonen rond zijn verdwijning was glashard tegen me aan het liegen.

Waarom ik niet kon geloven dat hij een arme onschuldige werknemer van Healey's vermoord had, alleen zodat hij daar kon werken om dicht bij mij en Wes te zijn? Het klonk allemaal zo simpel, maar iets in me wilde het gewoon niet geloven. En mijn indruk van mensen klopte meestal wel. Zeker als ze de naam van degene die hen geprobeerd had van de weg te rijden opgeschreven hadden.

Toch had ik helderheid nodig. 'Je zegt dus dat je onschuldige, lieve mevrouw Mary vermoord hebt?'

Hij draaide zijn hoofd weer de andere kant op.

'Chase? Zeg het gewoon als je het gedaan hebt.'

'Ik heb het al gezegd. En ik heb het ook aan de politie verteld. Laat je me nu dan eindelijk met rust?' gromde hij.

'Maar je zei tegen mij—'

'Ik heb helemaal niets tegen jou gezegd. Ik heb iets opgeschreven toen ik aan het ijlen was. Ik probeerde zelfmoord te plegen omdat ik me verschrikkelijk voelde over wat ik met die vrouw gedaan heb, en *toen* probeerde ik iemand anders de schuld te geven. Punt.'

'Nee, niets punt. Want je hebt de dood van mevrouw Mary niet in iemand anders schoenen proberen te schuiven. Dat is niet wat je schreef, je schreef dat—'

'Wil je alsjeblieft gewoon weggaan? Je maakt het allemaal alleen maar erger.'

Ik trok mijn mond open om ertegenin te gaan, maar kon niets uitbrengen. Ik wilde me helemaal geen zorgen maken over wat er met Chase gebeurde. Ik wilde gewoon dat Wes weer naar huis kwam en hoe langer ik daar naar de achterkant van

Chase' hoofd stond te kijken, hoe meer zijn ontwijkende gedrag me begon te irriteren.

Ik mopperde, liep terug naar de andere kant van zijn bed en boog voorover zodat ik precies in zijn gezichtsveld stond. 'Chase, ik ga hier even heel duidelijk over zijn. Ik vind je niet echt aardig. Zeker niet nadat je die mensen hebt geholpen om Wes mee te nemen. Maar wat nog veel groter is dan mijn hekel aan jou, is de hekel die ik heb aan mensen die anderen gebruiken om er zelf beter van te worden. Mensen die anderen intimideren en hun leven verpesten.

'Ja, je bent een smeerlap. Maar niet het soort smeerlap dat oude dametjes vermoordt en mensen van de weg rijdt. En er is geen haar op mijn hoofd die gelooft dat degene die jou nu bang maakt, wil dat je hier levend uitkomt. Ze zullen waarschijnlijk proberen om je te vermoorden, ongeacht wat je nu zegt. Je kunt me dus net zo goed gewoon de waarheid vertellen.'

Een traan liep over zijn blauwe wang naar beneden. Ik wilde hem nog één kans geven om open kaart te spelen, dus deed ik hem een aanbod. 'Ik ken mensen. Belangrijke mensen die je kunnen beschermen. En het enige dat je daarvoor hoeft te doen, is ons helpen.' Hij leek er wat meer open voor te staan, tot ik Wes noemde. Toen moest hij lachen.

'Ik ga die eikel echt niet helpen.'

'Wat?'

'Je hebt me wel gehoord.'

Ik ging weer rechtop staan. 'Je kent Wes niet eens.'

Hij rolde met zijn ogen. 'Ik weet dat hij een middel verkocht aan het leger en dat daar nu soldaten aan doodgaan. Het kan me dus helemaal niets schelen, wat er met die op geld beluste eik-'

'Dat zou Wes nooit doen!'

Hij moest half lachen en half hoesten. 'Ja, tuurlijk.'

'Luister jij eens even heel goed naar mij.' Ik balde de stof van zijn ziekenhuisjasje op zijn borst in mijn vuist. Ik was ferm genoeg

dat hij ook daadwerkelijk naar me luisterde. ‘Je hebt *geen enkel* idee waar je het over hebt. Wes heeft ze helemaal niets verkocht. Die debielen proberen al jaren een of ander wonderlijk prestatieverhogend middel te stelen. Zij hebben hun eigen drug gemaakt, gebaseerd op informatie die zij gestolen hebben. Zij hebben die soldaten om zeep geholpen. En nu willen ze niet iets kopen om die te redden. Nee, ze willen meer informatie stelen zodat ze een nieuw, beter middel kunnen maken. Om te gebruiken in een *oorlog*. En niet alleen voor Amerikaanse soldaten, idioot. Ze willen het verkopen aan de hoogste bieder. Wes wil genezingen vinden voor mensen, geen dingen die ze om zeep helpt. *Jouw* vrienden wel. En je bent er nog ingetrapt ook. Ze hebben je gebruikt.’

Ik merkte dat hij mijn gezicht bekeek, op zoek naar een gat in mijn verhaal, dus praatte ik snel verder. ‘Denk je nou echt dat ze Wes tegen zijn zin meenamen omdat ze iets van hem wilden *kopen*? Kom op zeg. En denk je nou echt dat ze jou van de weg af zouden rijden als ze alleen iets wilden kopen? En mevrouw Mary? Even serieus, die mensen zijn slecht. Ugh!’

Ik liet hem los en griste mijn tas van de vloer.

‘Chase, de tijd begint te dringen. En ik zweer je, ik ga dit niet zomaar loslaten. Dus als je alles recht wilt zetten, kun je dat maar beter nu meteen zeggen.’

Toen hij geen antwoord gaf, schudde ik mijn hoofd en draaide ik me om om weg te gaan. Het drong tot me door dat ik eigenlijk nooit verwacht had dat Chase me zou helpen. Misschien had ik gewoon iets nodig om dit hoofdstuk af te sluiten. Misschien had ik het nodig, dat hij me in mijn ogen keek en toe zou geven dat hij het mis had. Als hij dat deed, kon ik misschien wel geloven dat het allemaal wel goed zou komen. Dat de slechte mensen ineens goed zouden worden en ze hun excuses aan zouden bieden voor hun verschrikkelijke beslissingen.

Ja, het was een droomwereld, maar het kon geen kwaad om

erop te hopen. Ik legde mijn handpalm op de deurkruk en duwde die met een ruk naar beneden. Toen verbrak hij de stilte.

‘Sophie.’ Ik stopte, mijn hand nog steeds op de deurkruk. ‘Alsjeblieft.’

‘Wat?’ Ik nam niet de moeite om me om te draaien. Ik had mijn nieuwe besluit genomen en dwaze gedachten dat Chase me zou helpen, hoorden daar niet meer bij.

‘Ik kan het niet hardop zeggen... alsjeblieft.’

Ik liet mijn schouders zakken. Een tintelend gevoel kroop langs mijn ruggengraat omhoog en spoorde me aan om me om te draaien. Ik verzette me ertegen, probeerde het van me af te zetten en mezelf te dwingen om gewoon de deur open te maken. Maar ik kon het niet. Ik wilde dat alles weer goed zou komen, wilde dat hij me zou helpen. Ik moest iets hebben om mee verder te gaan in mijn zoektocht. Wat dat iets ook was. Ik liet de greep los en liep terug naar Chase.

Hij kneep zijn ogen dicht. Hij opende ze weer en zuchtte. ‘Oké, Tim heeft geprobeerd om me te vermoorden en dat zal hij bij jou ook doen. Hij is gestoord. Als je leven je lief is, stop je met zoeken naar informatie. Laat het gewoon los.’

Is dat nou waarom hij me tegenhield? Om me te waarschuwen voor Tim?

Hij had geen idee.

‘Chase, Tims opa heeft me al ontvoerd, mijn hand gebroken en mijn gezicht bont en blauw geslagen. Daarna heeft hij bijna al mijn bloed afgetapt zodat hij een serum kon maken, datzelfde serum als jouw vrienden proberen te “kopen.” Oh, en mijn gevoel zegt me dat ik niet ouder zal worden dan negentien. Ik ben dus echt niet bang voor Tim. Ik wil gewoon dat Wes weer naar huis komt.’

Hij leek geschokt door mijn onthulling, maar in plaats van erop in te gaan, draaide hij zich weer weg. ‘Je moet geen ruzie

zoeken met die mensen. Je ziet toch wat ze met mij gedaan hebben,' mompelde hij zachtjes.

'Ja, en ik zie ook dat jij weg gaat rotten in de gevangenis omdat je te bang bent om de waarheid te vertellen over Tim.'

Hij probeerde rechtop te gaan zitten maar kromp ineen en greep naar zijn ribben. 'Ik heb helemaal niemand. Ik kan nergens heen. Ik ga het sowieso niet redden als ik hier weg ben, ik kan dus maar beter in de gevangenis zitten.'

'Je vergist je.'

'Tsja, dat is een risico dat ik dan maar moet nemen.'

'Oké,' zei ik. Hij keek naar me en zag mijn stoïcijnse gezichtsuitdrukking. 'Het spijt me, Chase. Ik heb geen tijd of energie om hier maar omheen te blijven draaien. Ik moet uitzoeken hoe ik Wes uit deze ellende kan helpen.'

Hij keek even naar me. 'Oké.'

Zonder zelfs maar gedag te zeggen, draaide ik me om en verliet ik de kamer. Ik had nergens meer om naartoe te gaan.

Nadat ik bijna een uur doelloos rond had gereden, besloot ik om naar Wes' huis te gaan.

Het rijden over de op- en neergaande hellingen van de oprijlaan leek verdacht veel op hoe ik me voelde. Het ene moment was ik een wrak, het volgende moment zat ik vol hoop. Daarna voelde ik me weer ellendig. Ongeacht hoe verward mijn emoties waren, de aanblik van Wes' huis zorgde voor een sterk gevoel van warmte.

Het huis lag er maar verlaten bij op de heuvel, maar voor mij schreeuwde alles Wes. De echo galmde door mijn hoofd en wikkelde zich om al mijn zintuigen. Het dwong me om antwoord te geven.

'Ja,' fluisterde ik terwijl ik de auto langzaam tot stilstand bracht achter zijn pick-up. 'Ik mis hem ook.'

Het duurde even voor ik genoeg moed verzameld had om de treden naar zijn voordeur op te lopen. Door onze reis had ik zijn sleutels nog. Ik stak de huissleutel in het slot en duwde de

deur open. Ik kromp meteen in elkaar. Mijn hart sloeg een slag over door de oorverdovende sirene en ik sprong achteruit.

Tegen de tijd dat het tot me doordrong dat het alleen zijn alarm maar was, had het ding al bijna vijftien seconden op vol volume staan blèren. Ik was geneigd om maar gewoon weg te gaan, maar herinnerde me dat ik helemaal niet in overtreding was. Als er iemand was die hier mocht zijn, dan was ik het wel. En als ik nu wegging, zou de politie voor de deur staan.

Ik besloot dat ik dat wilde voorkomen en haastte me het huis in terwijl ik me de code van het alarm probeerde te herinneren.

Hij had het me verteld voor het geval ik het ooit nodig had, maar ik had nooit gedacht dat ik het ook daadwerkelijk nodig zou hebben. Ik had dus niet heel erg goed opgelet. Nu wenste ik dat ik dat wel gedaan had. *Wat was het ook alweer? Wat was het ook alweer? Denk na, Sophie.*

Oh jee. 15-, nee, 1660?

Oh shit.

Verdomme. Ik staaarde naar het toetsenbord. Mijn handen trilden, mijn hart ging tekeer. Hoeveel seconden had ik eigenlijk tot de politie voor de deur zou staan?

Ik dacht diep na. Ik stelde me zijn perfecte gezicht voor terwijl hij precies hier in de hal naast me stond. Zijn perfecte grijns terwijl hij zich naar me toe boog toen hij me de code vertelde. Toen ik me inbeeldde hoe zijn rustige stem het me vertelde, kwam het kraakhelder in me naar boven: 1663.

Ik toetste snel 1-6-6-3 in. Ik kon niet geloven dat het niet tot me doorgedrongen was toen hij de nummers voor het eerst noemde. Zestien voor 1916 en drieënzestig voor 1963. De twee eerdere keren dat hij van me gehouden had.

Ik draaide mijn rug naar de muur terwijl het geluid van het alarm langzaam vervaagde. Ik herhaalde de code nog een paar keer. 1663, 1663. Bij de tiende keer werden mijn knieën week en

gleed mijn lichaam naar de vloer. Ik bevond me opnieuw onderaan de heuvel.

Ik weet niet hoeveel tranen er ontsnapten of hoeveel tijd er verstreek voor mijn verdriet weer veranderde in bezorgdheid. Ik reikte in mijn tas en checkte mijn telefoon. Vier streepjes bereik en geen enkele gemiste oproep. Ik hield het toestel stevig vast en liep naar zijn bank, hopen dat er snel een einde zou komen aan mijn ellendige gewacht.

HOOFDSTUK 2

TWEE DAGEN EERDER: DOKTER EVAN CARTER

De helikopter landde om tien uur 's avonds. Slechts drie uur nadat mijn leidinggevenden naar mijn huis belden met het nieuws dat meneer Wilson eraan kwam. Dit was het moment waar ik sinds mijn aanstelling bij Unit 86 op had gewacht.

Vanaf de dag dat ik de leiding kreeg over de ziekenboeg, had ik me al vaak afgevraagd waar het heen ging met de wereld. Mijn vader had me overtuigd om in zijn voetsporen te treden en bij het leger te gaan, maar ik had nooit iets te maken willen hebben met oorlog. Het was een compromis om in dienst te treden als dokter.

Tijdens mijn twee voorgaande uitzendingen had ik meer levens gered dan iemand ook maar van me verwacht had. Ik had nog nooit een soldaat verloren, hoe gewond hij ook geweest was.

Het was enorm dankbaar werk en ik was blij met mijn werk - tot mijn leidinggevenden een beroep op me deden om een groep soldaten te helpen die last had van zeer pijnlijke ontwenningverschijnselen van een medicijn. Ik had mijn bedenkingen toen ik ontdekte dat het te maken had met

experimentele prestatieverhogende injecties, maar ze bleven druk op me uitoefenen.

Ze hadden iemand nodig met praktijkervaring in hematologie én iemand die de benodigde veiligheidsbevoegdheid had. Ze hadden me beloofd dat ik mijn passie, mijn vak, uit kon blijven oefenen en daarnaast de levens van duizenden toekomstige soldaten kon redden. Toen boden ze me alles wat ik maar wilde, met daarnaast een enorme financiële vergoeding.

De vergoeding kon me niet zoveel schelen, maar door de mogelijkheid om eerder te stoppen bij defensie was ik één en al oor. Het betekende dat ik eerder dan ik verwacht had aan de slag kon bij een gewone praktijk.

Het betekende dat ik twee jaar lang non-stop werkte. Ik deed research en observeerde soldaten, zoekend naar een oplossing. Het project werd mijn passie en nadat ik de effecten van de ontwenning gezien had, wilde ik niet alleen dat de soldaten beter werden, maar ook toekomstig lijden voorkomen.

Als er een medicijn was dat soldaten een voordeel kon geven bij een fysieke of chemische aanval, wilde ik daar zeker deel van uitmaken. Maar ik kon er maar niet achterkomen. Er miste iets. Deze mannen hadden er maar heel even voordeel van voordat hun lichaam het afstootte en ze in shock raakten, of erger.

Het vrat aan me om die jonge mannen te zien lijden. En nu vertelden mijn leidinggevenden dat Weston Wilson III, het achterneefje van de enige dokter die ooit werkte met koudbloed transfusies bij mensen, langskwam om me te helpen.

Ik was verrukt, nieuwsgierig en eigenlijk wel vereerd. Het was een ontmoeting waar ik zeker weten naar uitkeek.

Ik liep door de zwaar beveiligde gang naar het landingsplatform. Eenmaal buiten voelde ik de bittere kou van de sneeuwstorm die al sinds afgelopen vrijdag in de lucht hing. De ijzig koude vlokjes bliezen tegen mijn blote huid. Ik legde mijn handen om mijn mond en blies er warme lucht in. Dat was vrij

nutteloos in een sneeuwstorm, zeker in combinatie met de wind van de draaiende rotorbladen. Ik draaide mijn rug naar de wind tot de helikopter weer opsteeg en ik voetstappen mijn kant op hoorde komen.

Ik stond te popelen om me om te draaien, maar ergens was ik ook nerveus. *Kon deze jongeman me echt de antwoorden geven waar ik naar zocht?* Hij had wel een link met de enige echte dokter Oliver Thomas.

Ik ademde diep in en draaide me om. Het viel me meteen op dat er iets niet klopte. Misschien waren het de vier soldaten in uniform die meneer Wilson begeleidden, net alsof hij ieder moment kon ontsnappen. Of misschien was het het aura dat om hem heen hing. De vier soldaten liepen voorovergebogen naar me toe, wapenden zich tegen dezelfde bittere kou als die om mij heen. Maar meneer Wilson liep kaarsrecht, de ijzige lucht leek hem niet te deren.

Het gaf hem heel even een bijna hemelse uitstraling, alsof hij zelfs immuun was voor de boze natuurkrachten en daar op indrukwekkende manier boven stond.

Eigenlijk was indrukwekkend niet het goede woord. Hij was fascinerend en straalde uit dat geen enkele opleiding in de hele wereld me kon helpen om mijn patiënten te redden, maar dat hij... dat hij dat gek genoeg wel kon. En hij was hier om met me te praten. Ik voelde de nieuwsgierigheid in me opwellen.

Ik vocht tegen de kou en liep hun kant op.

‘Heren!’

‘Dokter.’

Sergeant John Pierce en de drie soldaten kwamen pal voor mijn neus tot stilstand.

‘Zullen we naar binnen gaan?’ vroeg ik. Ik wilde snel weer terug de behaaglijke warmte in.

‘Zeker.’ Toen zag ik dat Pierce meneer Wilsons elleboog vasthad.

Ik dacht er verder niet over na en draaide me om zodat ik

snel het gebouw in kon gaan.

Toen we allemaal binnen waren, keerde ik me naar hen toe om ze nu echt te begroeten. Tot mijn grote verbazing waren Wilsons ogen op mij gericht. Een onbekend schuldgevoel kwam in me naar boven; ik had bijna de neiging om weg te kijken. Ik kon niet helemaal achterhalen waar het gevoel vandaan kwam. Ik was immers degene die op dit tijdstip van thuis weggeroepen was om hém te spreken.

Ik knipperde met mijn ogen in een poging de mogelijke antwoorden op het wanneer en waarom van me af te schudden. Ik stak mijn hand uit.

‘Meneer Wilson, mijn naam is dokter Carter. Hoofd geneeskunde op deze basis. Wat fijn dat u langs wilde komen.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op en keek naar mijn uitgestoken hand. Hij leek compleet in de war door mijn begroeting. Hij leek zelfs alsof hij aarzelde om mijn hand te schudden.

Het bleef even stil, daarna keek hij naar zijn eigen hand. Die zat in een dik gevoerde handschoen, alsof hij net terugkwam van het beklimmen van de Mount Everest.

Elkaar een hand geven met zo'n dikke handschoen was ongemakkelijk geweest. Ik was dan ook blij toen hij besloot om er een uit te doen. Al deed hij dat langzamer dan ik normaal gesproken op prijs stelde. We schudden elkaar de hand, zijn handdruk was krachtig en warm. Erg warm, en met mijn eigen koude handen werd ik er bijna jaloers op.

‘Weston,’ zei hij.

Ik zette de afleidende gedachten over waar ik zulke handschoenen kon kopen van me af. Ik stond even doodstil, tot ik me realiseerde dat hij op een reactie wachtte. ‘Sorry?’ vroeg ik. Het voelde alsof de vraag compleet aan me voorbijgegaan was.

‘Je mag me gewoon Weston noemen,’ herhaalde hij terwijl hij zijn hand terugtrok.

‘Zeker. Weston. Ik ben blij om je eindelijk te ontmoeten en benieuwd om te horen over je ontdekkingen.’

Hij kneep zijn ogen een beetje samen en knikte.

‘Laten we het bespreken in mijn kantoor.’

Ik gebaarde met mijn hand richting mijn werkkamer. De groep van vijf mannen verplaatste zich opnieuw in compacte formatie. De hand van sergeant Pierce lag nog steeds op Westons arm.

Ik liet ze voorgaan, dat gaf me meer tijd om mijn gevoelens op een rijtje te zetten. Aan de ene kant voelde het alsof ik een beroemdheid ontmoette. Hij was een bloedverwant van dokter Thomas en de huidige eigenaar van het Californisch Laboratorium voor Bloedonderzoek. Misschien had hij de antwoorden die we zochten. Hét antwoord op een enorme doorbraak voor het Amerikaanse leger. Dat zou een meeting op dit uur van de dag zeker waard zijn. Maar meteen onder die flinterdunne oppervlakte lag het gevoel dat ik de enige was die echt naar deze ontmoeting uitkeek.

Toen we bij mijn kantoor kwamen, draaide sergeant Pierce zich naar me om. Hij fluisterde dat hij met ons mee naar binnen moest.

‘Waarom?’ vroeg ik. Ik was verbaasd dat de sergeant mee wilde luisteren bij een medische discussie.

‘Orders van de sergeant-majoor.’

‘Orders?’

‘Dat is wat hij me gezegd heeft. Maar u mag hem gerust bellen om ernaar te vragen.’

‘Dat is niet nodig.’ Ik wilde op dit uur niet ook nog in iets moeilijks verwickeld raken. En als ik dat wel zou doen, zou het allemaal langs mensen boven sergeant Pierce gaan. ‘Oké. Laten we beginnen.’

Ik hield de deur open en keek toe hoe sergeant Pierce zich naar binnen probeerde te persen terwijl hij nog steeds naast Weston liep.

‘Wil je iets drinken?’ vroeg ik. Ik liep naar mijn bureau.

Weston moest bijna lachen en schudde zijn hoofd. ‘Ik sla

even over.'

Dat hij mijn hand niet wilde schudden en nu zijn afstandelijkheid, zorgde dat ik zelf onderhand wel een bak koffie nodig had.

Ik rukte mijn blik los van de lege koffiekop op mijn minibar en focuste me opnieuw op Weston. Ik probeerde meer gastvrij te zijn. 'Meneer Wilson. Sorry, ik bedoel Weston, ik wil je graag bedanken voor deze kans.'

Er klonk opnieuw een gedempt geluid van zijn kant.

Ik bestudeerde hem nauwkeuriger en probeerde te bedenken wat ik aan moest met de bedompte sfeer. Ik besloot direct te zijn. 'Kijk, ik vind het tijdstip van je bezoek een beetje verwarrend.'

Hij bleef lang stil, maar leunde daarna naar me toe. 'Dokter Carter, ik ben bang dat ik ook niet weet waarom ik hier op dit uur ben.'

Ik trok mijn hoofd naar achteren en liet mijn blik van hem naar sergeant Pierce glijden, hopen op verduidelijking.

Sergeant Pierce schraapte zijn keel. 'Oké. Het is laat en ik denk dat het tijd is voor meneer Wilson om uit te rusten. Morgen is waarschijnlijk een meer geschikte tijd om zaken met hem te bespreken. Hij is immers pas net gearriveerd.'

Ook al zei Weston niets, hij schudde zachtjes met zijn hoofd alsof hij niet kon geloven dat wij het het lef hadden om hém op dit tijdstip wakker te maken. Misschien wat overbodig, maar dit was dus niet hoe ik onze eerste ontmoeting voorgesteld had.

'Zeker. Dat is waarschijnlijk het beste.' Ik richtte mijn aandacht op Weston. 'Dan zie ik je morgenochtend?'

'Daar lijkt het wel op,' antwoordde hij.

'Goed. Waar verblijf je? Kan ik je ergens naartoe brengen?'

Nog voor hij antwoord kon geven, onderbrak sergeant Pierce het gesprek. 'Meneer Wilson blijft hier op de basis vanavond.'

'Hier?' kaatste ik meteen terug.

‘Ja, hier. Dat zijn de orders.’

‘Maar dit is een ziekenhuis.’

‘En het is ook een topsecret basis waar niemand zomaar in komt. Hij moet hier blijven tot hij toestemming heeft om het terrein te verlaten.’

Iets in de manier waarop hij *toestemming* zei, voelde verkeerd. Maar hij had wel gelijk. Niemand kwam deze security zone zonder toestemming binnen. Zelfs familie van patiënten niet. Het leek alleen maar logisch dat ze meneer Wilson niet zomaar in en uit lieten lopen.

‘Kan ik helpen bij het vinden van een kamer?’ bood ik aan.

Sergeant Pierce was weer degene die antwoord gaf. ‘Nee. Er is er al een klaargemaakt.’

Meteen daarna gebaarde hij dat Weston hem moest volgen. Ze zeiden niet eens goedenavond.

Nu ook het laatste beetje van mijn avond verspild was, ging ik terug naar huis. Ik wilde ineens helemaal niets meer horen van wat meneer Wilson te vertellen had. Maar dat waren mijn emoties, want eigenlijk hunkerde ik ernaar om alles te horen wat er in zijn hoofd omging.

De volgende ochtend belde ik de sergeant-majoor. Hij nam al snel op.

‘Hallo?’

‘Sergeant-majoor, met dokter Carter.’

‘Dokter Carter, wat kan ik deze morgen voor u betekenen?’

‘Ik hoopte dat u me meer kon vertellen over het bezoek van meneer Wilson. Ik werd gisteravond gebeld om hem te komen begroeten, maar het was pure tijdsverspilling. Ik heb eigenlijk geen idee wat ik vandaag met hem aan moet.’

Hij moest bijna lachen. ‘Dokter, u krijgt de informatie die u zoekt zeker nog wel.’

Door de manier waarop hij ‘krijgen’ zei, vroeg ik me af wat mijn rol in dit hele gebeuren precies was. Voor zover ik wist, was het mijn taak om te vinden, te ontdekken, te leren, te

veronderstellen, op te lossen en te maken... Dat waren woorden die me bekend in de oren klonken. 'Krijgen' was voor mij iets nieuws, maar ik wilde ook de discussie met de sergeant-majoor niet aangaan.

'Oké meneer. Maar om verder te komen en de informatie te krijgen die we nodig hebben, kunt u me dan wel vertellen waarom meneer Wilson hier is?' vroeg ik door.

'Hij is hier om u alles te geven dat u nodig heeft voor uw verdere research. Dus doe uw werk en zorg dat u die informatie krijgt. De levens van vele loyale mannen hangen ervan af.'

Dat was alles wat hij zei voor hij ophing. Het gesprek liet een wrange smaak achter.

Toen ik bij het ziekenhuis aankwam, landde er net nog een helikopter. Ik zuchtte en herinnerde me wat me te wachten stond. Ik had vrijdag informatie ontvangen dat er deze week nog meer patiënten zouden arriveren. Hoe kon ik hen verzorgen maar tegelijkertijd ook tijd maken voor meneer Wilson?

Ik kreeg er gewoon hoofdpijn van. Ik hoopte maar dat mijn assistent, Larry, de koffie al klaar had staan. Tot mijn grote genoegen was dat ook zo. Het kalmerende aroma kwam me bij de deur van mijn kantoor al tegemoet.

Larry stond in de hal, net buiten de deur van mijn kantoor. 'Dokter Carter?' begon hij twijfelend.

'Ja?'

'Sergeant Pierce is er, meneer.'

'In mijn kantoor?'

Hij knikte. *Ongelofelijk.*

Ik liep naar binnen en werd opnieuw begroet door de aanblik van de drie mannen die gisteren aan weerskanten van meneer Weston gelopen hadden. Ik voelde me in mijn eer aangetast en wilde er echt iets van zeggen. Ik besloot om eerst te kijken waar meneer Wilson was. Ik keek het kantoor rond maar zag hem niet, dus richtte ik mijn pijlen op John.

‘Heren, wat kan ik voor jullie betekenen?’

Hij stapte naar voren zodat hij pal voor me stond. Hij had zijn beschermende kleding nog aan. Bij nader inzien; dat hadden ze allemaal nog. Ik vroeg me af met wat voor speciale missie ze bezig waren. Onuitgenodigd in mijn kantoor rondhangen hoorde daar in ieder geval zeker niet bij.

‘Dokter Carter, we hebben niet veel tijd dus ik zal meteen ter zake komen. De jongen is hier op ons verzoek naartoe gebracht. Niet het zijne. Hij zou hier liever niet zijn, maar onze leidinggevendenden hebben hem op andere gedachten gebracht.’

‘Hem op andere gedachten gebracht?’

‘Laten we maar zeggen dat de overheid heeft besloten om niet langer in dit “onderzoek” te investeren. Ze willen antwoorden en zijn ervan overtuigd dat het laboratorium van meneer Wilson die heeft.’

Mijn maag kromp ineen. Ineens begreep ik de beschermende uitrusting, de verwarring van gisterenavond en hoe ik erop gereageerd had.

‘U bedoelt dat hij hier tegen zijn wil is?’

‘Daar hoeft u zich geen zorgen over te maken. Uw taak is om een medicijn te vinden. En u heeft twee dagen om dat van hem te krijgen. En daarmee bedoel ik hooguit twee dagen. Begrepen?’

‘En wat gebeurt er na die twee dagen?’

‘We kunnen hem niet langer dan dat hier houden. Hij heeft ingestemd om met u te praten, dus gebruik uw tijd wijs. Verpruts het niet.’

Verpruts het niet? Wat dachten deze mensen wel niet? ‘Waarom denkt u dat hij nu wel iets met ons zal delen?’

‘Zorg gewoon dat u krijgt wat u nodig heeft, dokter.’

Ze liepen allemaal richting de deur.

‘Tsja, waar is hij dan?’ riep ik ze achterna.

‘Hij is in de vergaderruimte.’

HOOFDSTUK 3

OP HET RANDJE VAN GEDULD

Ik lag met mijn ogen dicht op Wes' bank toen mijn telefoon ging, waardoor ik schrok en het toestel bijna op de grond liet vallen.

'Hoi?' zei ik ongeduldig.

'Hallo juffrouw Slone. Met dokter Lyon.'

Mijn enige bondgenoot. De dokter die bij Wes' laboratorium werkte. De enige die dokter Thomas volgens Wes in vertrouwen had genomen om na zijn dood dingen te regelen. Ik had geen idee of ik die man ook kon vertrouwen, maar iets dat hij had gezegd, zorgde ervoor dat ik wist dat hij op de hoogte was van Wes' echte identiteit. En dat ik wist dat hij hem bijna net zo graag weer thuis wilde hebben als ik.

Ik ging rechtop zitten en schraapte mijn keel. 'Ja?'

'Ik heb nog niet erg veel nieuws, maar ik wilde je laten weten dat het gelukt is om contact te maken.'

'Echt? Met wie?'

'Met Tim Walters.'

Agh. Ik kromp in elkaar bij het horen van die naam. De kleinzoon van de man die geprobeerd had om me te vermoor-

den. De man die Danny en Chase gebruikt had om bij me in de buurt te komen. Een man die me zeker haatte.

‘En?’ vroeg ik meteen verder.

‘Hij zegt niet veel.’

‘En wat betekent dat?’

‘Dat betekent dat hij niet meewerkt, maar we hebben wel vast kunnen stellen dat hij iets verbergt. We weten dus vrijwel zeker dat een groep mensen van een geheime dienst, Unit 86, Wes heeft. We hebben alleen nog geen locatie. We hebben contact gezocht met iemand waarvan we denken dat hij met die groep in contact staat.’

‘En verder?’

Hij was even stil. ‘En ze ontkennen het.’

‘Dokter Lyon, ik denk dat het tijd is dat ik de politie bel.’

Hij antwoordde zo snel dat hij me bijna onderbrak. ‘Dat zou ik niet doen. Nog niet.’

Ik begon ongeduldig te worden. Ik wist niet of ik naar dokter Lyon of naar Wes moest luisteren. De achtenveertig uur waren verstreken. Dat betekende dat ik, zoals Wes gezegd had, de politie kon bellen.

‘Alstublieft meneer Lyon. Als u niets zeker weet en Tim ook niets vertelt, hoe kunt u dan—’

‘Juffrouw Slone, alsjeblieft. Geef me nog één dag.’

‘Waarom?’ Ik smeekte het bijna, maar eiste het ook.

‘Omdat de jongeman van Unit 86 die ik sprak me ervan verzekerd heeft dat hij me belt met informatie zodra hij die gevonden heeft.’

‘Dus?’

‘Hij zou niet aanbieden om te helpen als ze hem daar niet hadden. Ze proberen tijd te rekken. Zodat ze zo veel mogelijk tijd hebben voor ze hem laten gaan.’

‘Dat geloof ik niet.’

‘Nog één dag, juffrouw Slone. Als we er nu mee naar de pers gaan, is iedere deal die ze willen maken van tafel. Ze weten

nu dat wij weten waar hij is en dat zij verantwoordelijk zijn. Geef ze de tijd om met een oplossing te komen.'

Ik wist helemaal niets van geheime missies om iemand terug te krijgen. Ik was radeloos, alleen en bang.

'Wat moet ik in de tussentijd dan doen?'

'Gewoon afwachten.'

Dat was wel het laatste dat ik wilde. 'En u dan? Wat gaat u doen?'

'We gaan weer met Tim praten en laten hem weten dat we contact gelegd hebben met Unit 86. Misschien begint hij dan wel te praten. Daarna bellen we de Unit opnieuw om te kijken hoe het ervoor staat. Als ze Wes tegen die tijd nog niet laten gaan, ongeschonden, dan dreigen we om hun hele operatie te ontmaskeren.'

'Ik word helemaal gek. Wes had achtenveertig uur gezegd.'

'Geef ons nog één dag. We zijn nu zo dichtbij. Ik weet dat het daar misschien niet op lijkt, maar het is echt zo. Ze doen hem echt niets.'

De rest van ons telefoongesprek ging in een waas aan me voorbij. Gedachten dansten door mijn hoofd en mijn hart deed pijn. Ik wilde gewoon dat het allemaal voorbij was.

Ik had geen enkel greintje energie om na te denken of te bewegen, dus liet ik me maar achterover op de bank vallen. Ik klemde een sierkussen tegen mijn borst en krulde me op als een baby en hilde, *alweer*.

Nadat ik de hele middag maar een beetje op de bank gelegen had, besloot ik dat ik voor dit leven al wel genoeg gehuild had. Toen drong het tot me door: dit was mijn leven. En ik wist niet hoelang dat nog ging duren. Een halfjaar geleden had ik me nergens zorgen over hoeven maken. In ieder geval niet over serieuze dingen.

Eerder had ik keer op keer verhuizen als iets moeilijks gezien. Maar nu wist ik hoe het voelde om iets perfects te

hebben – al kreeg je de eeuwige angst om het kwijt te raken er gratis bij.

Hoe meer ik dacht over wat ik gewonnen had toen ik Wes leerde kennen, hoe bozer ik werd op Andy en Tim. Op hoe ze met hun egoïstische, misleidende plannetjes iemand naar beneden wilden halen om daar zelf beter van te worden.

Hoe durfden ze?

Ik ging rechtop zitten en veegde de tranen van mijn gezicht. Ik begon na te denken over wat er allemaal moest gebeuren. Chase wist iets, maar hij was een te grote lafaard om iets te zeggen. Wat was er met zijn 'kijk-mij-nou-eens mojo' gebeurd? Hij had mij zonder enige moeite geïntimideerd en die man in de fight club tot moes geslagen. Zelfs als hij een of ander koudbloedig drugsmengseltje gebruikte, waren zijn instincten nog wel hetzelfde gebleven. Hij was niet bang en ging een gevecht niet uit de weg. Dus waarom kon hij die energie dan nu niet op de echte slechteriken richten? Ugh, ik wilde zo graag dat hij bij zinnen kwam en me zou helpen.

Ook al hoopte ik daarop, het was niet iets waar ik op kon rekenen. Dat betekende dat ik mijn eigen plan moest bedenken. Die Tim vertelde dokter Lyon ook niets, maar dat betekende niet dat ik hem niet aan de praat kreeg.

Hij haatte me vast en ik twijfelde er niet aan dat hij me verantwoordelijk hield voor de dood van zijn opa, Andy. Maar net als Andy had hij me nodig. Hij wilde net zo zijn als Wes. En als ik hem ervan kon overtuigen dat ik hem dat kon geven, wilde hij misschien, heel misschien, mij wel helpen in plaats van die mensen van de overheid.

Het gevoel dat ik een doel had, werd sterker. Het is niet dat ik me eerder niet goed genoeg voelde, het is gewoon dat als je een helikopter ervandoor ziet gaan met iemand die je lief hebt, je je vrij hopeloos voelt. Maar nu, nu voelde het alsof ik ook daadwerkelijk kon helpen om hem terug te krijgen.

Wie anders kon er dicht genoeg bij Tim komen en hem ook

daadwerkelijk irriteren? Het hele idee was absoluut gevaarlijk en misschien zelfs een beetje krankzinnig. En Wes zou waarschijnlijk een rolberoerte krijgen als hij er ook maar aan dacht dat ik de confrontatie aan zou gaan met Andy's kleinzoon. Maar ik zag geen andere optie.

Hoe langer ik erover nadacht, hoe meer moed ik verzamelde. Ik kon dit. Uitzoeken waar hij was, met hem praten en hem wat hij ook maar wilde beloven als hij zou zorgen dat Wes naar huis kwam. Wat kon hij me aandoen? Ik betwijfelde dat hij me in koelen bloede zou vermoorden.

Dat stond dan vast. Ik fleurde wat op en begon mijn plan verder vorm te geven. Ik dwong mijn hersenen om diep na te denken en voelde hoofdpijn opkomen. Toen begon mijn maag te knorren. Voor de eerste keer sinds Wes ontvoerd was, had ik zin om te eten.

Ik liep naar de keuken en alles daar herinnerde me aan hem. Ja, het was zijn huis, maar vooral de keuken bracht me veel herinneringen. Ik had hem hier zo vaak rond zien lopen. Hem iets simpels zien maken als een broodje en een salade van gesneden groenten. Normaal rolde ik met mijn ogen om zijn gezonde gedoe, maar het enige dat ik nu wilde, was hem een knuffel geven terwijl hij alles vrolijk klein stond te snijden. Ik zou zelfs de broccoli opeten.

Ik stond er en keek naar de kersenhouten keukenkastjes en het zwarte aanrechtblad. Het was er zo schoon en opgeruimd. Het zag er bijna uit alsof er niemand woonde. De leegte maakte dat het allemaal koud aanvoelde. Ik was zo gewend aan Wes met zijn warme kleren en zijn perfecte halve glimlach. Alleen al zijn aanwezigheid maakte dat de ruimte normaal al gezelliger voelde.

Ik probeerde mezelf bij elkaar te houden en maakte een broodje en wat limonade. Ik at het op in de eetkamer. Dezelfde kamer als waar Wes me voor het eerst over zijn geheim verteld had.